

TESTIMONIS DEL SEGLE XX

És el testimoni d'un metge que va destacar, sobretot, com a gestor sanitari. Durant 40 anys va ser una de les 'ànimes' de l'Aliança de Vic, entitat

que va dirigir una dècada. Josep M. Arimany, fumador de 'puros' empedreït, va néixer a Vic fa 80 anys. Entre 1987 i 1991 va ser regidor de l'Ajunta-

ment encapçalant els Independents per Vic. És el 23è testimoni d'aquesta secció, que torna després del parèntesi de juliol i agost.

“Vaig fer totes les urgències”

Josep M. Arimany, nascut a Vic el 1926, va exercir de metge més de 40 anys

Josep M. Arimany, a casa seva, fumant un dels seus inconfusibles 'puros'

Vic

Miquel Erra

Josep M. Arimany i Ridaura va néixer el 12 de març de 1926 al número 61 del carrer de Gurb de Vic, “a casa de l'oncle meu, el senyor Forcada”. A quatre passes hi tenia el col·legi, el dels *hermanos*. Quan sortien d'escola anaven a jugar al jardí de casa seva; amb en Manel Sala, germà del doctor Jordi Sala Soler. En aquella època “hi havia poques cases amb jardí”.

Quan va complir 10 anys va esclatar la guerra. La seva família va ser “tatxada de feixista” i allò el va *tocar*. “Va ser molt desagradable”. Manté viu el record de l'últim dia que va veure acomiadar-se el seu oncle, hores abans que el matessin d'un tret. “Me l'estimava com a un pare”, diu encara tot abaixant els ulls.

Quan va acabar la guerra es va incorporar al col·legi Sant Miquel per fer el batxillerat. En aquells anys, el seu pare, que era director de l'antic Banc Comercial, a Vic, va accedir a la presidència de la Clínica l'Aliança. Allò li va permetre, al jove Arimany, contactar amb el món de la sanitat i, de pas, despertar la vocació mèdica. És així com decideix estudiar medicina.

El primer curs de la carrera el va fer a Barcelona. L'adaptació no va ser fàcil.

“Anar de pagès a la capital era molt nou per a nosaltres”. És per això el seu pare, a través d'un amic comerciant de teixits, li va buscar una plaça a la Universitat Pontifícia de Salamanca. I apa, “amb un vagó de tercera i pocs quartos, cap a Salamanca”. El primer any va estar internat en una residència, “amb el padre Avelino, un autèntic carceller. A les vuit ja no ens deixava sortir”. El segon any, “com que ho vaig aprovar tot”, va poder sortir de l'internat. “M'estava a la pensió

de Doña Pepa, amb tres catalans més”. D'aquella etapa a Salamanca, on encara hi té familiars, li ha quedat gravat el contacte que va mantenir amb algunes de les principals eminències de l'època. “Tot el que sóc ho dec a aquella universitat”, valora Arimany, que fa tres anys que va tornar a aquella ciutat per commemorar els cinquanta anys de la seva promoció.

En acabar la carrera, va cursar l'especialitat d'urologia i va entrar a fer pràctiques a l'Aliança de Barcelona. Des-

prés de tres anys, va tornar a Vic. Va començar d'ajudant del doctor Joan Vilà Comella, “que vivia a la Plaça, damunt del bar Montserrat”. També feia les guàrdies de cirurgia a l'Aliança. Van ser uns anys de passar “moltes i moltes hores” entre el quiròfan i la consulta. “Vaig fer totes les urgències”. També va treballar de metge d'empresa. En aquesta fase va contribuir en la reorganització de la Mútua Asepeyo, entitat que va dirigir temporalment.

A partir dels anys setanta, Arimany es va anar centrant en la gestió sanitària. Del quiròfan al despatx, per dirigir, durant 12 anys, la mateixa Clínica de Vic. Durant aquesta etapa va ser nomenat adjunt a la direcció general de l'Aliança. Va ser en aquests anys que va contribuir a impulsar l'escola d'infermeria o a consolidar la delegació del Col·legi de Metges, entre d'altres. També va tenir temps per a la incursió en la política municipal.

Als 70 anys es va jubilar. Tres medalles testimonien part de la seva trajectòria vital: la del Treball del President Macià, la del Mèrit Col·legial i la de la UVic. Reconeixements a banda, “el més important en aquesta vida és ser treballador i honest. A partir d'aquí que tothom pensi com vulgui”, conclou.

A l'Aliança de Barcelona, el 1956

Barcelona Arimany, mentre feia pràctiques a la clínica de l'Aliança de Barcelona, “amb el doctor Josep M. Masferrer, un dels millors cirurgians del país”. La foto és d'ara fa 50 anys.

Salamanca

Vic Salamanca li té el cor robat. Entre d'altres perquè hi va conèixer la seva dona. Es van casar a la catedral vella, el 1958. Arimany va fer posar una marededéu de Montserrat a l'altar, enlloc de la verge titular del temple. “Hi va haver un merder!”, rememora aquest veterà confrare de la Mare de Déu de Montserrat. A la cerimònia hi van assistir 36 persones vingudes de Vic, entre les quals l'exalcalde de Vic, Josep M. Costa Velasco.

L'escola d'infermeria

Vic Als anys setanta, Arimany va impulsar la creació d'una escola d'ATS vinculada a la UB, embrió de l'actual Escola d'Infermeria de la UVic. Engegar-la “va ser tota una odissea”, recorda; fins i tot “hi vaig haver d'avançar els quartos”. Les primeres classes les feien als locals del Col·legi de Metges, que ell mateix va obrir al carrer Pare Coll. El primer curs, els professors, “tots ells metges de Vic”, no van cobrar “ni un ral”.

La política

Vic “Em vaig ficar en política per un *encontronasso* amb en Montaña”, admet. Al capdavant d'Independents per Vic va obtenir, el 1987, quatre regidors. “Un 17%!”, destaca. Fins i tot el president Pujol li va reconèixer que havia estat “un miracle”. Arimany va coincidir amb Pujol a la facultat. Dins del consistori, “mai no els vaig fer la punyeta, a CiU. T'ho pot dir en Girbau”. Això sí, l'experiència política “em va costar moltes peles”.

Els 'puros'

Vic Arimany és i ha estat un fumador de *puros* impenitent. S'hi va enganxar en començar la carrera. Potser perquè a casa sempre en tenia a prop. Al seu pare, director de banca, “n'hi regalaven sovint”. Ell mateix va recollir la tradició. “Cada cop que operava una apendicitis me'n donaven un”. N'hi havien arribat a regalar 400 en un any, “i me'ls havia fumats tots”. Encara ara, als 80 anys, en fuma set al dia.